

FK juni -78

DRA PÅ SOMMERLEIR

INNHALDSFORTEGNELSE

LEDER:::::Sommerleir.....	s. 2
STYRK DET EKSTERNE ARBEIDET, anti-byr.kampanja	
KAMERATER-VI TRENGER FRISKT BLOD	
STOR REKRUTTERING	
PAROLE OM KRIGSFAREN 1.MAI	
NY HUSTAD-RETTSAK- LO KREV 60.000	
UNGDOMSKAMPANJEN	
KRITIKK AV FESTEN 1: MAI	
VI SAVNER EI KOMMUNISTISK LINJE PÅ FAMILIEN	
AVVIS TROTSKISMEN GJENREIS 17. MAI	
NØRGE UT AV NATO 2	
SPØRSMÅL TIL HIAWATHA	
TA LÆRDOM AV HITRA-AKSJONEN	
VENSTRE FEIL BEDRE ENN HØYRE FEIL ?	
MASSEMØTER FOR DE STÅLSATTE ?	
OM ARBEIDET PÅ LANDSBYGDA.	

Redaksjonen vil ta sjølkrittikk på at annonsen fra NKS om barnehagevakt til sommerleiren kom med i forrige FK. Barnevakt på leiren må det være en minimumskrav at en kommunistisk organisasjon klarer sjøl, NKS ~~har~~ er enig i det.

LEDER:

MOBILISER MANGE UORGANISERTE TIL SOMMERLEIREN-FORBERED DEG GODT POLITISK

Sommerleiren er en viktig politisk begivenhet for den marxist-leninistiske bevegelsen. Hvorfor?

-fordi den nå i 11 år har bevist at sommerleiren har stor betydning for å utvikle den revolusjonære politikken.

-fordi den har stor betydning når det gjelder å knytte folk nærmere den revolusjonære bevegelsen. I fjor var det mange sympatisører av partiet som i løpet av sommerleiren søkte medlemskap i partiet. Slik betydde sommerleiren mye for å øke partiets tallmessige størrelse. Dette må vi utvikle ytterligere på årets sommerleire.

-samtidig er leirene en form for politisk ferie, idrett og kulturvirksomhet blir kombinert med de politiske diskusjonene. Den kollektive løsningen av alle problemer og det kameratslige samværet blir husket av alle som har vært på leir.

DE POLITISKE HOVEDTEMAENE PÅ LEIRENE

Som alle veit er det 3 hovedtemaer på årets leire. Etter vår mening er det ikke mulig å la alle disse temaene få samme vekt på leirene. Vi må skille ut ett som det som vi skal legge mest vekt på. Sommerleirledelsen vil forslå som hovedtema (dette er ikke behandlet av DS ennå)

Tsjekkoslovakia, 10 år under jernhølen. Sosialimperialismen på offensiven.

Hva med oss? Særlig på bakgrunn av diskusjonene omkring NATO som hovedparole 1. mai og diskusjonene som nå går i FK om styrkeforhold mellom supermaktene er begrunnelsen for dette. Vi kommer til å ta opp slike spørsmål som:

er det riktig at sosialimperialismen er farligst, er på offensiven og den ~~farligst~~ viktigste kilden til krig?

-er det riktig å prioritere kampen mot den mer enn kampen mot USA-imperialisme

* Er ikke dette i virkeligheten fordekt støtte til USA?

-Ønsker Kina enhet med USA mot Sovjet?

-er vi for å styrke Nato? Hvorfor er vi mot det?

-kan vi støtte den kampanja mot NATO som SV snakker om at de vil starte

-Hvordan skal vi stille oss til Høyrefolk som er mot Nato?

-hva slags front ønsker vi mot sosialimperialismen?Hvordan bør

21.august brukes for å styrke og bygge opp en sånn front?

Er det riktig med en front som rette seg bare mot sosialimperialismen og ikke mot begge supermaktene?

Dette er saker som vil bli tatt opp i innledning/diskusjon under dette temaet.

Dessuten vil det sjølsagt bli omfattende diskusjoner om krisa og i den tredje verdens rolle.

Arbeidet med sommerleiren stiller nå 3 konkrete arbeidsoppgaver for alle medlemmer av partiet

1.Mobiliser mange ~~folk~~ uorganiserte folk til sommerleiren.

Et framskredent lag i partiet har gjort det sånn.På grunnlag av et langvarig arbeid har laget definert 26 mennesker som står nært partiet i FFF-jobbing,8.mars,Rød Valgallianse,deltatt på sirkel osv.

Systematisk har medlemmene spurt den ene etter den andre av disse 26,og 20 har sagt at de skal på leir.Dette mener jeg er den viktigste måten å mobilisere folk til leir på,og bør stå som mønster for alle lag.Mobilisering av mange venner til sommerleir er nå kameratenes viktigste oppgave fram til ferien.Og oppfølging av disse på leiren og k like etter leiren for å få dem med i partiet.Dette kan få veldig stor betydning for partiets vokster den nærmeste tida.

2.Forbered deg sjøl politisk til leiren.Kjøp heftet:Les til sommerleirene 1978.Dette er et Oktober-hefte på 77 sider som nettopp er kommet.Dersom kameratene studerer dette nøye som forberedelse,så betyr det at kameratene har forberedt seg godt til leiren.

-det skal også i år være store innsamlinger på sommerleirene.

SK har vedtatt at innsamlinga i år skal gå til det formål å investere i sommerleirsteder og hytter til Røde Pionerer.

Investeringene vil forgå regionalt og med målsetting å skaffe

forts. s. 6

Antibyrakrati-kampanja:

STYRK DET EKSTERNE ARBEIDET !

Det følgende er en sammenfatning av DS si oppsummering av anti-byrakratiarbeidet.

Tiltross for påviselige framganger i kampen mot byråkratiet er det klart at det som er oppnådd ikke er tilstrekkelig. Kampen mot byråkratiet vil derfor måtte følges opp på neste årsplan.

Vi ønsker kommentarer til denne oppsummeringa, først og fremst på forslaga til den videre innrettinga av arbeidet. Kritikk av byråkrati fra DS og SK må også fortsette.

Bruk internblada-og brev direkte til DS og SK!

1. Bakgrunnen for kampanja-innrettinga fra starten:

I sin sjølkritikk i okt-TF la SK fram at byråkratiet i partiet var et underordna, men viktig avvik, som vi måtte sette oss mål å korrigere endel gjennom årsplanen.

Det ble pekt på at det ideologiske innholdet i byråkratiet var avvik fra den proletariske verdensanskuelsen-undervurdering og forrakt for massene, å forlite seg på de få.

I tråd med det ble det seinere formulert fire målsettinger for kamp.:

- forbedre masselinja innad
- forbedre masselinja utad
- styrke sikkerheten

SK pekte særskilt på følgende saker som måtte rettes opp i grunnorg.:

- for mange møter, og for lite politisk mobiliserende møter.
- for lite arbeidsdeling. Tendens til at alle gjør alt, noe som fører til lite massearbeid og monopolisering av de mest initiativrike.
- feil i behandlinga av sympatisører.
- for "intern stil"-for lite kjennskap til lokale forhold/for lite undersøkelser.

Hovedmetoden som ble anvist i kampen mot byråkratiet var å få fram saker gjennom kritikk og sjølkritikk.

Det ble ikke lagt opp til egne avd.møter på kampanja, men oppfordra til også å knytte den til gjennomføringa av lokale kampsaker og å bruke utviklinga av massearbeidet som målestokk på framgang.

I tråd med at SK pekte på at ledelsen var hovedansvarlig for utviklinga av avviket ble det spesielt oppfordra til kritikk oppover. Når det gjaldt seg sjøl stilte SK opp blant de viktigste områdene å forbedre:

- Mer politisk mobilisering-mindre administrativ ledelse.
- Skarpere prioritering av oppgavene, færre direktiv.
- Styrke metoden med undersøkelser og oppsummeringer
- Bli flinkere til å svare på kritikk og henvendelser.
- Styrke kaderfostringa i partiet.
- Styrke sikkerheten.

DS sin vurdering av sit. i avdelingene i distriktet samsvarte i hovedsak med det SK la fram for landet som helhet.

-Grunnlaget for den feilaktige behandlinga av symp. mente vi først og fremst skrev seg fra et sektersk syn på massene-uttrykt i mangel på toleranse, tendens til å ville trekke dem ut av sitt opprinnelige miljø hvis de ble med.

-Den "interne stilen" så ut til å ha slått gjennom også ved at tillegginga av årsplanen hadde en bi-tendens i retning av å legge for lite vekt på den lokale klassekampen ~~og~~.

I sjølkritikken DS la fram i des-FK la vi vekt på følgende:

- For lite politisk mobilisering.
- For avsondra fra grunnorg. -for lite kjennskap til situasjonen, mangelfull bruk av metoden med undersøkelser. mange ledende kam. for lite med i grunnorg.
- Undergraving av avd. sin sjølstendighet og initiativ - gjennom for mange og for detaljerte direktiver, med tildels dårlig prior.
- For dårlig til å svare på kritikk og henvendelser.

II. Motsigelser i kampanja:

Ledelsen har vært lite flink til å drive fram den politiske diskusjonen omkring motsigelsene som har dukka opp gjennom kampanja. Den eneste som har blitt lagt fram i FK er den i forrige nr. Flere avd. og enkeltpersoner har fremma syn rundt den samme problemstillinga som vi formulerer:

- Skal DS legge hovedvekt på konkret veiledning av den enkelte avd., eller skal de bruke metoden med typiske eksempler.

En annen motsigelse kommer fram gjennom krav om at DS må blottlegge seg mer, legge fram hva de driver med, hva slags utvalg som er osv. I samme retning kommer kritikk av at avdelinger har kamerater som har oppgaver som er ukjente for avdelinga som helhet. Motsigelsen som avdekkes her er motsigelsen mellom demokrati og sikkerhet. Hvordan skal den løses? Mitt personlige syn er at endel av det som er kommet fram ikke tar hensyn til prinsippene våre om illegal organisering.

En tredje motsigelse: "DS må kutte ned på "DS-oppgave", utvalg osv. la kadern i større grad lede ting ~~xx~~ direkte sammen med folk i avd." Sjøl om det er rett å reise spm. omkring størrelsen på "apparatet", og å peke på at DS-kader må ha massearbeid, mener jeg dette synet ikke avgrenser seg fra ei linje med desentralisering av partiet

Det er grunnlag for å diskutere disse motsigelsene videre, få fram klarere hva som er innholdet i dem. Sett i gang!

III. Hva har vi oppnådd -Hva skal vi rette oss inn mot videre?

a) Resultater:

1. Flertallet av avd. har styrka sin sjølstendighet. Dels utifra at forholda er blitt lagt bedre til rette (jfr. pkt 3 i DSs sjølkr. i des), dels ved at kadre er blitt fostra.
2. Det personlige massearbeidet er bedra, sjøl om det ennå er store ujevnheter. Flertallet av ledende kam. som er blitt undersøkt viser framgang, men ennå er det for mange som også har gått tilbake.
3. Omsorgen for sympatisører og kadre er blitt bedre -tiltross for at det ennå finnes grove utskudd som f.eks. det vedlegget til forrige FK ser ut til å være et eks. på (Undersøkelsene omkring denne saka er ikke ferdig ennå -derfor ikke kommentarer før i neste nr.)
4. Å lede gjennom politisk mobilisering er styrka i forhold til å lede gjennom forordninger/adm. tiltak.
5. Stilen med å svare på kritikk og henvendelser er bedra. Fremdeles tar det imidlertid for lang tid før svar gis.

Videre har endel avd. utvikla bedre metoder for ledelse mellom møtene (uformelle kontakter/undersøkelser, jobbe 2 og 2, eller i større grupper)

b) Negativ tendens:

En viktig negativ tendens som kampanja ser ut til å ha utvikla er: svekking av sentralismen og den kollektive stilen. Det viser seg at mange avd. har gjort overslag i å korrigere

møtestilen. Hos flere går det 1 1/2 mnd mellom avd.møtene. Ei avd. melder at de har hatt bare 2 avd. møter fra nyttår til beg. av mai. Vi vil ikke legge fram noen "felles lest" for hyppigheten av avd-møter-det vil avhenge av lokale behov og forhold- men vi vil tro at ca 3-ukentlige møter vil være ca gjennomsnittet av det som er nødvendig i avdelingene slik situasjonen er nå.

- c) Ledelsen av kampanja (konsentrerer om å peke på svakhetene):
De fleste avd. har hatt vansker med å gripe kampanja "som kampanje". Dette mener vi har sammenheng med svakheter i ledelsen av kampanja.

-Målsettingene for kampanja ble ikke skarpt nok formulert fra starten av. Metodene for hvordan kampanja skulle drives ble heller ikke framheva godt nok, sjøl om de stod der.

-De politiske motsigelsene i kampanja ble drevet for dårlig.

-Metoden med å propagandere framskredne eksempler og rette søkelyset mot tilbakeliggende ideer/praksis er lite utvikla. Vi brukte de med bra resultat overfor avd.styrene i febr., men det ble ikke fulgt opp videre.

Det er reist en problemstilling rundt det metodemessige med å stille 3 kampanjer på samme årsplan. Er det riktig? Mange mener at det ikke vil være mulig for flertallet av enkelt-avdelingene.

d) Innrettinga videre:

Pkt 1 er prior-de øvrige ikke innbyrdes prior.

1. Eksterne arbeidet oppprioriteres. Reise massenes kampsaker. Vi har fremdeles mye igjen på den 2.målsettinga:forbedre masselinja utad.
2. Ledelsen på alle nivåer må legge vekt på å utvikle metoden med å bruke typiske eksempler.
3. Skoleringstiltak -på avd.styrenivå.
4. Følge opp det personlige massearbeidet-spes. overfor ledende kader.

Hovedtynda i disse tiltaka er retta inn mot å styrke sjølstend - igheten til grunnorg.

e) Mangler ved oppsummeringa:

1. Spørsmålet om "overdrivelser" må undersøkes videre(for mange "tilleggsoppg.?,dirktivene,"apparatet")
2. Erfaringene med arbeidsdeling må oppsummeres bedre.
3. Kampanja i forhold til den 3.målsettinga:styrke sikkerheten, er dårlig vurdert.

ansv. for kampanja i DS.

forts. fra s. 3

et leirsted i hver region i første omgang.Trøndelag er en region.

Fram for ei kraftig innsamling på leirene slik at Trøndelag raskt kan få sitt eget leirsted.

Start sparing nå,og ha med mye kontanter på leiren.

KAMERATER - VI TRENGER FRISKT BLOD - FYLL REKKENE MED NYE MEDLEMMER

En av hovedårsakene til at 1. mai-toget i Trondheim blei såpass stort, er at vi har bygd ut partiet en god del det siste året. Vi er blitt flere, og har p.g.a anti-byråkrati-kampanja fått bedre tid til å drive massearbeid. Enda er en god del av oss sketeriske, enda må vi jobbe mye med å bedre vårt personlige massearbeid. At vi kan oppnå en god del her med hensyn på mobilisering til kampen mot sosialimperialismen, til 1. mai-tog o.l., sees kanskje lettest ved å se at mange av de nyrekrutterte kameratene er mindre skteriske en flertallet, og mobiliserer mye fler til f.eks. 1. mai-toget (jfr. intervju med en ny kamerat i FK for mars).

Men vi kommer ikke utenom at vi i alle fall trenger flere parti-kamerater. Vi må nå enda breiere ut i massen av arbeidere og andre progressive enn vi gjør i dag. Og framfor alt, vi trenger flere ledere etterhvert som kampen reises på stadig flere områder. Vi kan ikke slå oss til ro med at det går 2000 i demonstrasjon i Tr.heim. Dette er altfor lite. Vi må bli mange, mange flere om vi virkelig skal sette skrekken i borgerskapet. For ikke å snakke om de oppgavene som ligger foran oss i framtida, lede folkekrig mot supermaktene og revolusjon

Vi må altså bli flere, men er det mulig? Jeg mener ja, uten tvil. Det finnes massevis av progressive rundt oss som ikke er spurt skikkelig, som ikke får diskutert motsigelsene sine med oss. Bare se på 1. mai-toget - kan ikke mange av de som gikk der bli medlemmer av partiet. Eller festen på kvelden 1. mai. Partiet har aldri samla så mange til et arrangement de sto bak. Mange av disse bør bli medlemmer. Og la oss for all del ikke glemme den nye kvinnebevegelsen. Det er en stor Kvinnefront i distriktet, og AKP(m-l)går i spissen for den rette linja her, og får oppslutning for den. Det finnes mange KF'ere som kan verves til partiet hvis vi bare prøver. Nå må vi ta på oss oppgava med å forfremme kvinneaktivistene til partimedlemmer. Det er den beste måten å tjene revolusjonen i Norge på, og det er den beste måten å bygge ut KF på.

VI MÅ BLI FLERE, OG DET FINNES FOLK, MEN HVORFOR VERVE VI DA IKKE NOK?

I begynnelsen av året ble det rapportert om den største studiesirkelbevegelsen vi noen gang har hatt, og tallene for de som avd. regna med å verve ville ført til en betydelig økning for partiet. Rapportene vi hat fått tyder på at bare ca. halvparten av de vi regna med å verve er blitt verva hittil. Det betyr at denne bevegelsen ikke kan sies å være ferdig. Hva kommer det av at vi ikke har verva flere av disse? Jeg trur det kommer av at vi fra februar fikk mange andre oppgaver å drive med, 8. mars, 1. mai etc. Dette førte til at avd. ikke fikk konsentrert seg om oppgaven med å verve disse. Å verve krever mye arbeid, derfor gikk det dårlig når vi ikke konsentrerte oss om oppgava.

HOVEDPROBLEMET NÅ ER AT VI IKKE OMRÅS DE VI ØNSKER Å VERVE - DE KJENNER OSS IKKE GODT, OG INGEN FÅR TILLIT TIL OSS

Vi må bruke det meste av tida framover nå til å hanke i land sirkelbevegelsen fra i vår. D.v.s. at vi må bruke tid og krefter på de vi hadde (har) på sirkel, for å få dem til å søke medlemskap i partiet.

ALLE SOM HAR VÆRT PÅ SIRKEL OG/ELLER MED I 8. MARS ELLER FFF-ARBEID MÅ OPPSØKES

De vi ikke klarer å rekruttere nå, må vi få med på sommerleir. (altså: vi skal ikke vente med å prøve å verve folk til sommerleiren, eller etterpå - vi skal verve folk nå!) Problemet er at mange folke går ut, ser ut til å være adskillig mindre enn før. Vi har enda problemer med rekrutteringa fra industrien. Dette vil vi komme tilbake til.

- LA OSS AVSLUTTE PERIODEN MED EN SKIKKELIG VERVEKAMPANJE.
- KONSENTRER KREFTENE OM Å VERVE - FYLL REKKENE I PARTIET.

På oppdrag fra DS/Øivind

I løpet av de fire første månedene av året har avdelinga fått en økning på 50%. Grunnlaget for det bra resultatet har vært at vi har prioritert verving høyt, og at vi har tatt anti-byråkratkampanja alvorlig.

I høst satt vi i gang sirkler, og det er i hovedsak derfra vi har verva. Dem vi mente det var riktig å verve blir ofte oppsøkt utenom sirkelmøtene, og holdt god kontakt med. De fleste av dem vi har verva, har vært med i bevegelsen før, men har gått ut fordi de har følt seg nedkjørt. Motsetningene de hadde til å bli med igjen var at de ikke ville oppleve det samme kjøret igjen.

I avdelinga har vi tatt skikkelig diskusjon på hvordan vi skal bedre arbeidsmetodene og ta kaderfostringa alvorlig. I diskusjonen med dem vi verva la vi stor vekt på at avdelinga skulle ta godt vare på de nye medlemmene, lytte til kritikken dens og gi dem oppgaver som sto i forhold til det politiske nivået dens, og hvor dem hadde massebasis.

Ingen av dem vi har verva har forsvinni igjen. Dette tar vi som et uttrykk for at vi virkelig kan forandre arbeidsstilen i partiet.

EVEN

Hvorfor er det viktig å ha med
EI PAROLE OM KRIGSFAREN
1. MAI.

For det første ting som ligger helt oppe i dagen:

Supermaktene rustar om kapp, til tross for alt fredsprat og alle fredskonferanser.

Sovjet er på sterk framgang over hele verden - de har militært og politisk fotfeste på alle-kontinent. Enkelte steder enorm styrke, og de prøver seg stadig vekk. Vi har f.eks. Angola og n. afrikas Horn, og endel ting tyder på at de står sterkt i Vietnam.

Frå før vet vi at de har bukta og begge ender i Østeuropa. Tsjekkoslovakia skulle være godt nok eksempel på hva de er villige til å gjøre hvis noenskulle tenke på å bryte ut av deres interessesfære. I Østeuropa har de også svære militære tropper i tillegg til den økonomiske og politiske makta. Gunstig plassert militært sett.

De prøver seg på på Nordkalotten skulle ikke være ukjent. Daglige provokasjoner overfor Norge med rakettøvelser i Barentshavet og stadige forsøk på å undergrave norsk suverenitet på Svalbard. I Murmansk og på Kolahalvøya har de enorme militære styrker. Det siste er at også Sverige har protestert: mot flåtestyrker i Østersjøen.

USA er ingen svakelig supermakt, men det er tydelig at de er på vikende front. Vietnamkrigen avslørte deres supermaktspolitikk for hele verden. De har veldig vanskelig for å vinne innpass i frigjøringsbevegelser og i nye selvstendige stater, men de har fremdeles kontrollen over mesteparten av sine "gamle" områder. Vesteuropa, Latinamerika, Sørkorea, Thailand og i Midtøsten gjennom Israel og nå delvis Egypt etter at Sovjet ble kasta ut.

Ny Hustad - rettsak -

LO krev 60 000 til streikebrytarane.

Rettsaker mot Hustad er over og alle veit korleis resultatet vart. Hustadarbeidarane kjem ikkje til å anke saka mot Hustad fordi dei ikkje har pengar til ny rettsak som kstar 20-30 tusen kroner. Det er lite truleg at det ville verte nokon brei masserørsle kring kravet om å få tilhake jobbane ved ei anke, derfor er det og umogleg å vinne i rettsalen.

Søksmålet mot NNN-leinga vil det helle ikkje bli gjort meir på frå Hustadarbeidarane si side av dei same årsaker som ovenfor.

LO-rettsak mot arbeidarane.

Det som so har skjedd er at LO ved Handrup Dahl har slått på stortromma og skal føre sak mot dei tre av Hustadarbeidarane som var tilstede under streiken. LO krev 60 000 kroner i oppreising til streikebrytarane (10 000 kvar).

Ette taktet mot streikande arbeidarar er noko av det grøvaste som har skjedd etter krigen. Rettsaka frå LO må møtast med kraftig motstand frå fagorganiserte og andre over heile landet. Men skal dette skje, så må partiet sette av tid og krefter på denne saka.

Oppsummeringar til no av partiets arbeid.

Arbeidarane som har jobba med Hustadsaka til no har summert opp røynslen med denne oppgåva. Vi meiner at leinga i partiet i distriktet må kritisierast for ikkje å ha tatt oppgåva med rettsaka alvorleg nok. For oss som har jobba med Hustadsaka virker det som heile ansvaret for dei politiske mobiliseringa for rettsaka kom opp var einskilde kameratar utafor leinga si sak. Leinga i partiet hadde aldri nokon plan og målsetting for arbeidet utover at nokon fekk dette som oppgåve.

I samtalar med leiande kameratar blei det ~~sagt~~ sagt at det var vanskeleg å gjere noko for rettsaka kom opp. Vi meiner denne haldninga var feil fordi alle oppgåver vi jobber med i partiet må planleggast og førehand dersom det skal bli noko resultat.

Vi oppnådde ein del under rettsaka. Hustadarbeidarane hadde sympatien på si side. Det blei spreidd mykje propaganda for og under rettsaka. Partikameratar gjorde ein del med dette.

Likevel meiner vi at vi kunne ha utnytta rettsaka meir politisk. For oss i fagforeningane i samband med rettsaka.

Partikameratane var stort sett ikkje politisk mobiliserte til å drive aktivt støttearbeid, dessutan hadde dei fleste andre viktige oppgåver å ta seg av. At partikameratane ikkje var mobilisert på Hustadsaka, synte støttemøtet under rettsaka som samla ca 25 folk. Vi som kjem med denne kritikken vil ikkje bli oppfatta sånn at partiet berre skulle ha jobba med Hustadsaka for rettsaka, men vi meiner det er viktig at leinga for den neste rettsaka gjer følgande:

- Legg opp ein plan for arbeidet, finn ut kor mykje krefter som skal settast av og finn ut kva vi skal satse på å oppna gjennom rettsaka. Arbeidet må følgast opp av leinga.
- Leinga i distriktet må arbeide for at partiet over heile landet blir mobilisert mot taktet frå LO mot Hustadarbeidarane.

70
Sjøl om vi heller ikkje denne gongen veit tidspunktet for når rettsaka mot Hustadarbeidarane kjem opp, kan vi alt no førebu oss. Det heile er eit spørsmål om prioritering

Kameratar som har jobba med rettsaken.

UNGDOMSKAMPANJEN

Det er en tendens til at vi ikke klarer å holde på hovedoppgaven. FK har snakka med noen kamerater i en by i Nord som har greidd dette ganske godt, og som også har oppnådd en hel del i arbeidet sitt. Vi trur mange kan lære mye av deres erfaringer.

FK: Det er en sentral oppgave i kampanjen å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik. Hvordan har dere grepet dette an?

Arne: Vi har lagt vekt på å rette inn utforminga av politikken på områder der vi har noe fra før, og der det fins RU-ere, f.eks. U-skole, isteden for å spre oss på mange ulike områder. Vi har sett det som veldig viktig å få prøvd politikken i praksis - klart vi måtte begynne der ungdommen roper høyest etter en politikk. Vi har da også oppnådd en del.

FK: Det vil vi gjerne høre om, men først litt mer om utviklinga av kampanjen i partiet.

Viktor: Vi kom seint igang. Men særlig etter nyttår har det blitt fart i saken. I denne perioden har vi hatt kampanja som hovedpunkt på to avdelingsmøter. På andre møter har vi hatt kortere punkter om ungdomsarbeidet. Dette trur jeg er spesielt viktig for å holde oppmerksomheten på kampanjen, også til de kameratene som arbeider med andre saker.

FK: Har dere gjennomført klassikerstudier av f.eks. Ungdomsheftet?

Arne: Ikke organiserte studier. Det er en viktig svakhet hos oss.

FK: Hvorfor har dere da klart å holde på prioriteringa?

Viktor: Det rur jeg kommer av de objektive forholda her på stedet. Jeg trur at noen begrenser seg til å forstå hva ungdomsarbeidet kan bety på lang sikt - krig, revolusjon og oppbygginga av sosialismen. Vi har lært å forstå hva ungdommen betyr nå.

Jeg har lyst til å gjøre et talleksperiment. La oss tippe at det gikk 400 ungdommer i FFF sitt tog i Trondheim. Det blir 20%. Her var 75% i FFF-toget under ca. 20 år. Hvis det var like stor % i Tr.heim som her ville FFF sitt tog samle 6000!

Ungdommen er viktig for oss i dag. Det er blandt disse ungdommene vi skal rekruttere til partiet, ikke om ti år, men kanskje alt til -østen!

Arne: Tendensen til å se på ungdom som unger, er farlig. Før ble en betrakta som voksen når en var konfirmert. Nå går dem på skolen lenger og blir sett på som unger om dem er både 16 og 17. Dette synet trur jeg har slått inn i våre rekker. Men nå har vi lært noe annet. I Kvinnefronten her er det jenter helt ned i 6. klasse.

FK: Er det sann at noen arbeider mye med ungdom, mens andre gjør ingenting?

Arne: Nei, de fleste gjør i allefall litt. F.eks. kvinnearbeidet som jeg nevnte.

FK: Litt om hav dere har gjort konkret og resultatene.

Arne: Vi diskuterte karakterer med RU-ere på ungdomsskolen. Vi fant ut at RU sitt karakterhefte inneholdt mye bra. Så fikk vi tak i en del hefter og satte igang studier. RU-erne tok opp diksjonen i klassene, og mange var interessert i RU sin politikk, ca. 50 stk vil studere og diskutere heftet. De fleste elevene er mot karakterer og vi la en plan for aksjon. Vi syntes en streik (f.eks. 1 time) er rett, for det mobiliserer flere elever enn f.eks. karakterbokbål (trur vi). Det som gjenstår er å få satt aksjonen ut i livet. Det vil vi satse mye på å nå etter 1. mai.

Viktor: Og så holder vi på å sette igang en fritidsaksjon. I den forbindelse har vi kommet i kontakt med mye arbeider-ungdom. Det er noe nytt her på stedet.

Ungdomskampanja, forts.

FK: Gymnasarbeidet er ansett for å være bra. Hvordan vurderer dere dette?

Arne: Det er oppnådd mye bra resultater, men jeg er litt usikker - det må oppsummeres grundigere. Gymnassamfunnet har tradisjonelt fungert bra her. I høst med kulturuke, BIDI fra PAC og Kinamøte, og oppslutninga var bra. Det andre kan lære? - Jo styrevalg på program og bredt styre er veldig viktig - fei vekk sekterismen.

FK: Hva må gjøres nå mot slutten av kampanjen og etter at den er slutt?

Arne: Først må vi utløse de aksjonene som er planlagt. Dernest rekruttere mer til RU og utsanne ledere.

Viktor: Vi må prioritere ungdomsarbeidet høyt også når kampanjen er slutt. Det er derfra vi skal hente kadre til partiet. Ungdommen har stor betydning for oss - nå!

KRITIKK AV FESTEN 1. MAI

Vi mener at en slik fest skal være innrettet på alle de som gikk i toget og/eller hørte på på torgtalen, og det vil si mange fler enn partiets medlemmer og nære venner. Ut fra dette mener vi festen var lagt opp feil:

TALEN: Sjøl om det er rett å si at framgang for FFF er framgang for AKP's politikk, ble toget i for stor grad tatt til inntekt for partiet. Det er rett at det er en fra partiet som holder en tale, men det burde vært tatt mer tid til å henvende seg til massene på møtet. Talen var for lang og virka lite gjennomarbeidet. (Gjentakelser etc.). Den dreide seg kanskje for mye om interne saker. Hva med en mer apell-aktig, begeistra hilsen til alle som har vært med å gjøre dagen så flott?

RESTEN AV PROGRAMMET: Det ble for mye med to skuespill-innslag, som begge var ganske lange. En fest må inneholde mer aktivitet for folk. Mye allsang - her var det bare 3 !! - og dansen må komme i gang tidligere. Den begynte ikke før kl. 23.00, og 2. mai var en vanlig arbeidsdag.

Begge teaterstykkene er fine, spesielt Uværskråkans, men vi er redd mange ungdommer som kan ha kommet på festen, var gått før det begynte. Vi mener det skulle vært tidlig på programmet - kanskje aller først. En annen løsning kunne være å sette opp som separat forestilling på ettermiddagen. Mener at Rødt Kor's Brecht-forestilling var bedre da den ikke var så lang.

I fjor var festen veldig flott, og et av de beste innslaga var lysbildeframvisninga, med gode kommentarer. Det er noe som alle syntes er moro - men den ene av oss som orka å være da lysbildene ble vist i år, mener serien var ganske dårlig i år. Mest bilder av paroler. Et sånt lysbildeinnslag i selve festprogrammet trenger ikke være særlig langt - en kunne plukke ut de beste bildene.

HUSK: En god del folk som ikke står AKP så veldig nær, har vært med å gå/mobilisere til toget. Det kan også tenkes at folk som sto og hørte på torgmøtet kunne få lyst til å gå en tur på denne festen og høre hva dette var for noe, danse litt, slappe av og gjerne få litt politikk innimellom. Det må da være rett å gjøre AKP's 1. mai-fest til et brukbart tilbud for dem?

Med hilsen fra tre kamerater
(1 fra RU).

VI SAVNER EI KOMMUNISTISK LINJE PÅ FAMILIEN! (konkret!!)

Vi er en del kamerater som mener det er veldig mye skilsmisser både i og utafor ml-bevegelsen. Det er på tide å få litt mere politikk på akkurat dette området, så nå starter vi diskusjonen.

1. Er ekteskapsproblemer noe som angår andre enn en sjøl?

Mao sier: "Når kadrene har vanskeligheter på grunn av sjukdom, dårlig økonomi, familieproblemer eller andre vanskeligheter, må vi alltis gi dem så mye støtte som mulig" (s. 110 under kap. kaderpolitikk)

I dag hender det ofte at andre kamerater ikke kjenner til forholda før folk skiller seg. Dette avslører at kameratene privatiserer motsigelsene i ekteskap et, gjør dem til motsigelser som ikke har noe med den klassekamp en vi ellers driver. Akkurat dette er borgerskapets linje! Hvorfor er dette så utbredt?!

Motsigelsene i ekteskap et avspeiler motsigelsene i samfunnet eks: kvinneundertrykkinga. Mange (mannlige?) kamerater erkjenner ikke at sjøl om de ønsker å kjempe for kvinnens frigjøring, er de en del av det klassesamfunnet som er kvinneundertrykkende. De vil ikke avsløre for andre at også de er kvinneundertrykkere?

Mange stoler ikke på at andre kamerater kan hjelpe til å løse motsigelser i ekteskap et. (Ingen kjenner vårt tilfelle så godt osv). Men for noen år siden ble skilsmisseproblem tatt mere alvorlig i ml-bevegelsen, og mange av dem har enhet den dag i dag.

Mange ser ekteskapsproblemer isolert fra det kommunistiske arbeidet vi driver ellers. Men den måten vi takler private problemer på er og ofte slik som vi takler politiske motsigelser! Dessuten ekteskapsproblemer virker inn på alt annet vi holder på med.

Eks: I Albania, Mao Tse Tungs tekstilfabrikk, hadde 2 kamerater ekteskapsproblemer. Dette gikk ut over produksjonen, politisk arbeid osv. Der tok arbeidernes representanter tiltak for å ordne opp i forholdet.

2) Hvorfor blir ekteskap et opp løst?

Først, det er generelt i dag at veldig mange skiller seg. Ofte røyner det på pga økonomiske problemer, kvinneundertrykking osv. Men sjøl om dette er et generelt problem under kapitalismen, så er vi kommunister og skulle derfor ha bedre muligheter til å løse motsigelsene. Men hvorfor blir ikke motsigelsene da løst blant oss kamerater?

En ting er at mange er likesåle overfor motsigelser i ekteskapet, reiser ikke motsigelsene, skyver dem bare bort, og da er det ganske dialektisk at det sprekker.

Mange kamerater i et ekteskap jobber politisk på ulike områder. De politiske erfaringene blir ikke tatt opp innenfor familieenheten. Da blir enheten dau!

Når ektefellene har fri, blir privatlivet ofte ikke brukt til felles politisk virksomhet (politikken blir bare en del av livet).

Mange ser på familiens skjød som en rekreasjonsplass. Dette må nødvendigvis føre til at familien blir etter vanlig mønster.

Mange sier at følelsene betyr mye.

Det gjør det og, men følelsene grunner seg i materielle ting. F.eks. kan en bli lett opptatt av kamerater en synes har gode egenskaper på jobben, i politisk arbeid osv.

Det er klart men ikke klarer å utvikle kampenheten, blir følelsene også lunkne etter hvert - frokost, middag, unger, regninger osv. er ikke akkurat sporen til varme følelser i en sjøl.

Mange ml-ekteskap (så vel som andre) går nedenom fordi en eller begge blir opptatt av andre. Men, denne orientering mot andre er bare en flukt fra problemer og vil bare utsette problemløsninga. Vi ml-ere klarer ikke å løse problemene, fordi vi har et idealistisk syn på ekteskapet.

3) Hvorfor går vi inn for å kjempe for ekteskapet?

Utgangspunktet for ekteskapet er at man har felles interesser (materielt ol), er glade i hverandre osv - at ekteskapet ikke er grunnnet på undertrykking.

Det er i motsetning til borgerskapets inngifting - ulike kapitalprosjekt og feudale ekteskapstradisjoner. I dag er det hardt å være enslig under kapitalismen, særlig da om man har barn og sjøl om man er organisert. EKS: Retten til arbeid for kvinnene. Eks: Å møte konflikten på jobben.

Familieenheten styrker kameratene i klassekampen som føres hver dag. Er det bare ml-ekteskap som er kampenhet mot kapitalen?! Vi mener det ikke er spørsmål om å være ml-er eller ikke, men om ekteskapet er basert på undertrykking eller ikke.

HVORDAN SKAL EN KJEMPE FOR ENHETEN.

Innse at kvinneundertrykkinga eksisterer og at andre motsigelser i klassekampen avspilles i forholdet.

En må være innstilt på kamp for å bevare enheten.

Bruke andre kamerater og partiets erfaring. (Ikke slik at partiet blir det nye ~~ekkeskaps~~ familierådgivingskontoret).

Bruk marxismen-leninismen.

STYR EKTESKAPET SOM KAMPENHET!

Anbefalt lesning: Claudie Broyelle "Halvdelen av himmelen" Kap. 14.

AVVIS TROTSKISMEN I DET NASJONALE SPØRSMÅL -
GEJNREIS 17. MAI SOM NASJONAL KAMPDAG

17.mai i år ga et elendig resultat, 350 i tog, det er 150 mindre enn i fjor!! (en tilsvarende tilbakegang var det i Oslo og i Bergen)

Hva skyldes denne kåare tilbakegangen?

Først må vi se på hvem som gikk. Det skal ikke mye fantasi til for å tippe at det bare var mobilisert svært lite utover partikameratene sjøl, og tildels RU og NKS. Bl.a. var det medlem i NKS som sto på fortauet og så på toget !

Mange sier at dette kommer av at det er vanskelig å gå i tog 17. mai, det er mye hets mulighet for provokasjoner osv. Dette er sjølsagt sant, men kan det være noen hovedgrunn til at vi er blitt færre? I fjor var vi minst 150 flere - er det blitt så mye vanskeligere å gå i år, eller er det andre politiske grunner?

Hva har endra seg siden i fjor? Det har ikke blitt noe vesentlig mere hets i forbindelse med arrangementet - ikke nok til å forklare noen tilbakegang. Men en ting er endra; Sosialimperialismen er enda mer på offensiven, og med det har revisjonistene trappa opp sin stritte til Sovjet, både direkte og indirekte.

I hovedsak er denne kommet ved hjelp av at trotskistene i "KUL" har kjørt hardt ut mot p. liets korrekte politikk m.h.p. forsvar av nasjonalt sjølstende. "KUL" har fått støtte av trotskistiske strømninger i SV, og deres offensiv har gitt resultater også inn i m-l-bevegelsens rekke. J.fr. f.eks. spørsmålet om vi nå skal kjøre opp NATO som den store faren for Norge, og derved trappe ned kampen mot sosialimperialismen.

Jeg vil påstå at det er uenighet/motsigelser på det nasjonale spørsmål og dets betydning i dag som er hovedårsaken til at m-l'ere knappt nok mobiliserer seg sjøl til demonstrasjon for den nasjonale sjølråderetten, mot imperialismen, og mot at borgerskapet skal få fortsette å framstå som vergere av nasjonen.

Har arbeiderklassen et fedreland? Er kampen mot borgerskapet i første omgang en nasjonal kamp, i formen ikke i innhold? Har "KUL" rett i at proletariatet ikke har noen nasjonale oppgaver under imperialismen? Er det likegyldig for arbeiderklassen i Norge om det er norske kapitalister som undertrykker dem eller om det er Tsarene i Kremen som har makta i Norge?

I ei tid da Sovjet trapper opp kampen for verdenshegemoni og en krig i Norge blir mer og mer sannsynlig, vil noen at vi skal la borgerskapet få framstå som de sanne forsvarere av nasjonens interesser. Dette er ei dødslinje i kampen mot imperialismen. Erfaringene fra 9. april er klare nok, vi kan ikke stole på at borgerskapet vil forsvare landet (de vil enten overgi seg ved ett angrep eller gå til USA for å få hjelp, og på den måten gi USA enda bedre grep om Norge enn de har) Det er vår oppgave å vise at proletariatet er de eneste som kan gå i spissen for å forsvare landet. Som kommunister må vi vise at vi har ingen andre interesser enn arbeiderklassen.

Jeg utfordrer kamerater som håpa på at det ikke blei noen demonstrasjon 17.mai til å komme med kritikk av arrangementet og linja .

Vi må få en skikkelig diskusjon om 17.mai og det nasjonale spørsmålet, vi kan ikke si oss fornøyd med en liten pusslete demonstrasjon 17.mai. Vi må ha store slagkraftige tog der alle som virkelig støtter kampen for nasjonalt sjølstende, mot imperialismen går.

ORVAR

NORGE UT AV NATO 2.

Jeg skal svare på to innlegg om kampen mot supermaktene i forrige nr. av FK. Det ene innlegget mener jeg er godt (sjøl om det angriper mitt syn og oppfordrer meg til å gjøre sjølkritikk), det andre innlegget er en katastrofe.

Einar Tambarskjelves innlegg (Skal vi legge ned kampen mot Sovjet?) er en katastrofe fordi hans måte å argumentere på vil ødelegge den politiske kampen innad i partiet dersom flere følger opp. Hvorfor det? Fordi han stempler partikamerater han er uenig med som agenter for sosial imperialismen! Han sier: "Å undersøke Sovjet si rolle er ingenting anna enn å fungere som agenter for sosialimperialismen. Og det er dette nokre kamerater har blitt pressa til." Dette er for grovt. Jeg er for politisk kamp, skarp politisk kamp, men jeg er 100% mot å behandle motsigelser innad i partiet på spørsmålet om kampen mot supermaktene som en motsigelse mellom folket og fienden, som en antagonistisk motsigelse. Hva gjør vi med agenter? Vi ekskluderer dem, uansett om de er blitt pressa til å bli agenter eller ikke.

Kamerat Tambarskjelve, du gjorde etter mi mening et kraftig overtramp i forrige nr. av FK. Vi har lov til å gjøre feil, bare vi er villig til å rette på dem. Jeg oppfordrer deg til å beklage stemplinga av partikamerater du er uenig med som agenter for sosialimperialismen.

Om å se med begge øya samtidig.

"Skal vi legge ned kampen mot Sovjet?" spør Tambarskjelve. Jeg vil svare: Nei, den må trappes opp. Sovjetunionen er idag desverre et sosialimperialistisk land på offensiven i sin totale strategi og dermed den mest sansynlige krigsutløseren. Dette eksisterer det ikke politisk uenighet om i partiet. Ingen vil legge ned kampen mot Sovjet, alle vil trappe den opp.

Men, dette standpunktet står ikke i motsetning til samtidig å trappe opp kampen mot USA-imperialismen. Det gjelder nemlig å se med begge øya samtidig og ikke glemme den trusselen også USA-imperialismen representerer. Kamerater som er bekymra for det Einar Tambarskjelve kaller "Den faktiske opptrappinga av kampen mot NATO som hovedparolen i FFF-toget er et uttrykk for (første gang som hovedparole på 5-6 år, minst)" kan ganske enkelt ikke ha forstått hva USAimperialismen står for og hva norsk NATO-medlemsskap betyr. Jeg vil gjerne stille kamerat Tambarskjelve noen spørsmål:

1: Er kampen mot USA-imperialismen mindre viktig i dag enn for 5-6 år siden?

2. Mener du at det nivået kampen mot NATO-medlemsskapet befinner seg på idag er godt nok? (stikkord: organisering, politisk forståelse i massen)

Kamerat Tambarskjelve, jeg tror den viktigste feilen du gjør er dette: Du skjønner ikke at vi samtidig kan trappe opp kampen mot begge supermaktene. Du tror at de kameratene som vil trappe opp kampen mot USA-imperialismen samtidig vil "dempe kampen mot sosialimperialismen", som du sier. Hvor har du det fra? Finnes det kamerater som mener AKP overdriver kampen mot sosialimperialismen? Jeg har ikke støtt på noen. Jeg har deg mistenkt for at du konstruerer opp en motsigelse som ikke eksisterer, motsigelsen mellom de som vil slåss mot USA og Sovjet og de som bare vil slåss mot USA.

(Pga. plassen skal jeg vente til et seinere nr. med et viktig spørsmål til. Nemlig det du sier om Kinas holdning til Nato og m-l-eres "ustyrlige lyst til å vise at vi er mot NATO". Forøvrig etter mi meining ei alt for fleipete ~~hax~~ formulering av et alvorlig spørsmål.)

Om å misbruke KKPsanalyser

Så til Bolsjevik. Jeg takker for kritikken. Jeg har tenkt mye på den og må straks innrømme at du traff et ømt punkt i min argumentasjon. Det er bra! I min iver etter å overbevise andre kamerater om at vi må styrke kampen mot USA-imperialismen gjorde jeg nok et overslag når jeg sidestilte supermaktene og brukte KKPs 3-verden-teori i argumentasjonen. Men før jeg går videre vil jeg gjerne slå fast:

1. Det var utmerka at NATO var hovedparole i FFF. Det synes jeg forøvrig du burde tatt stilling til sjøl, Bolsjevik.
2. Jeg mener fortsatt at mange kamerater argumenterte svakt og prinsipp-løst på FFFs stiftelsesmøte.
3. Kampen mot NATO-medlemsskapet spesielt drives for dårlig og må trappes opp.

Så til kjernespørsmålet slik jeg ser det: Hvordan er forholdet mellom supermaktene, hvem er farligst. Først litt historie. Jeg gir inntrykk av at Sovjet sidestilte England og Tyskland foran 2.verdenskrig sier Bolsjevik. Det var ikke meininga, men er enig i at det jeg skrev må oppfattes sånn. Skal prøve å gjøre det bedre nå. Hva var egentlig situasjonen dengang, for over 40 år sida? Kominterns 7.verdenskongress i 1935 slo fast:

"Til grunn for vår revolusjonære strategi og derfor også vår konkrete kamp mot krigen legger vi en konsentrasjon av kreftene mot de japanske imperialistene som truer med et overfall mot Sovjets grenser i øst og som strever etter å tilintetgjøre resultatene av den kinesiske revolusjonen. Vi konsentrerer ilden mot de tyske fascistene som er de største krigsstifterne i Europa."

I Europa var altså den tyske fascismen hovedfienden. Ikke fordi Hitler myrda jøder og kommunister, men fordi han forberedte en ny verdenskrig.

1 7

Hva så med dagens situasjon? Bolsjevik oppfordra meg til å studere 3-verden teorien på nytt. Det har jeg gjort og endte opp med dette sitatet som analyserer forholdet mellom supermaktene, noe jeg la alt for lite vekt på sist:

"USA-imperialismen har ikke endra seg når det gjelder dens politikk med aggresjon og hegemonisme, den har heller ikke redusert sin utbytting og undertrykking av folket hjemme og i utlandet. De to hegemonistiske maktene, Sovjetunionen og De forente stater, er derfor begge felles fiender av verdens folk. Det er ingen tvil om dette. Men hvis vi, trass i det som er blitt sagt ovenfor, likevel uten å gjøre forskjell setter de to supermaktene på samme linje og uhnlater å peke ut Sovjetunionen som den farligste anstifteren av en verdenskrig, da vil vi bare sløve den revolusjonære arvåkenheten hos verdens folk å tåkelegge hovedmålet i kampen mot hegemonismen. Derfor må vi ikke under noen omstendighet gå Sovjetunionens ærend i dets svindel og sammensvergelse og ikke gi grønt lys for dets krigsforberedelser og aggresjonshandlinger."

Eller som Huang Hua sa det i FN 29 sept. -77: "Supermaktene er kilden til en ny verdenskrig. Dette er ei hard kjennsgjærning som ingen kan dekke over. Det må særskilt påpekes at sosialimperialismen utgjør den største faren."

Jeg innrømmer at det er umulig å få denne analysen til å stemme med det jeg skreiv i forrige nr. av FK. Den feilen jeg gjorde var å ikke vurdere forholdet mellom supermaktene historisk og dialektisk. Og da kan du risikere mye rart. Som en arbeidskamerat av meg sa det: Kanskje ~~Megexer~~ Norge er den største skurken i verden. Vi var det ihvertfall ~~da~~ på 1000-tallet da vikingene herja som verst.

Forøvrig er det min mening at NATO bør ødelegges.

Hiawata

SPØRSMÅL TIL HIAWATHA

Jeg skal ikke ta opp den direkte poëmikken din mot Tambarskjelve eller svare for Bolsjevik-går ut ifra at de sjøl vil følge opp i neste nr.

Bare en liten kommentar til ditt utspill mot debattforma til Tamb.: Blander du ikke sammen det objektive og det subjektive? At et synspunkt objektivt fremmer interessene til sos.imp. betyr ikke at vedkommende som propaganderer synet er en bevisst Bresnjevist eller en fordekt agent for Bresnjev (Jfr. Mao-sitatet på slutten av artikkelen din om "å gå Sovjetunionens ærend")

Det jeg vil stille deg noen spørsmål omkring har sammenheng med at jeg synes du er svært inkonsekvent i artikkelen din.

I svaret ditt til Bolsjevik argumenterer du ~~px~~ mot at vi kan likestille supermaktene og for at Sovjet utgjør den største krigsfaren i dag. Men når du går konkret inn på tiltak så reiser du kampen mot USA-imp. i fremste rekke.

Jeg har derfor vanskelig for å se på det som noen tilfældighet at du avslutter innlegget ditt som en viss romertsk senator alltid gjorde: uansett hva han snakka om ellers i innlegget sitt endte han opp med "hjertebarnet" sitt.

Du sier at kampen mot NATO-medlemskap spesielt (min utheving) drives for dårlig, og må trappes opp.

Hva legger du i det? Er den organiserte kampen mot sos.imp. på et mye høyere nivå i dag? (Du snakker om organisering av kampen mot Nato).

Du stiller spørsmål om kampen mot USA-imp. er mindre viktig i dag enn for 5-6 år siden, som om det kan måles absolutt og isolert fra spørsmålet om forholdet mellom supermaktene.

Er ikke det også litt uhistorisk og udialektisk?

Jeg mener du må frampå igjen i neste nr. Hiawatha. Sjøl om jeg mener at de synspunktene du står for er til fordel for sosial-imperialismen så er det til skade for sosialimperialismen at du står fram og driver fram diskusjonen rundt dette.

Forøvrig så er det også min mening at NATO bør ødelegges, men jeg vil i samme åndedrettet ta med Warszawapakta og Sovjets grep om de nasjonene de der direkte undertrykker.

Jens

TA LÆRDOM AV HITRAAKSJONEN—VI TRENGER ET BONDEPROGRAM.

Reidar Almås sin bok om Hitraaksjonen er spennende historieskriving, ei kort, oversiktlig og lettlest bok. Vi revolusjonære bønder må lære av Hitraaksjonen og komme på høyde med de erfaringene som ble høsta der. For å ruste oss til nye bondekamper vil jeg trekke fram noen feil som Almås mener prega arbeidet blant progressive med Hitrastreiken. Jeg vil rose boka ved å si litt mer om den revolusjonære bondepolitikken.

(s.90)Langsiktige mål og taktikken i dagskampen ble rota sammen. Propagandaen hadde en ultravenstre reform som la grobunn for kommunisthets og skremte vekk en del som egentlig var bondevenner. De progressive ivret etter å spre sitt langsiktige syn på alliansen mellom arbeidere og bønder, både i ei ekstraavis fra Klassekampen en uttalelse fra DNS i Oslo. Det ble ikke gjort klart nok at dette var spesielle perspektiv til to organisasjoner som støtta aksjonen. Det har de jo sjølsagt rett til å ha. Det revolusjonære perspektivet ble ikke skilt klart nok ut fra at de støtta aksjonen på dens egne premisser. For framtida må støtte på aksjonens egne premisser bety å gi størst spalteplass til å forklare riktigheten av krava med de ord som deltakerne sjøl bruker. Det egne langsiktige syne t må ikke skjules, men få relativt mindre dekning.

(s.90)Klassekampen hadde urealistisk syn på en av streikeleiderne, (ToreTømmerdal)* Det er venstreradikalisme å tru at sjøl om en aktivist er entusiastisk for saka, så har han automatisk også høy kampvilje mot f. eks. kommunisthets. Sjølsagt var det mange ytre vilkår som gjorde det vanskelig å fungere fullgodt for Klassekampen. Det er lett å forstå hvorfor det ble gjort feil, men de kan ikke godt as i nye aksjoner framover. Progressive må ha et realistisk og tolmodig syn på flertallet av bønder, som jobber i Småbrukarlag, Bondelag, Genterpartiet osv. og som har lite kamperfaring og mye borgerlige fordommer.

(s.78)Det var ingen til å ta ledelsen for kamplinja på Hitrakonferansen der borgerskapet la ned aksjonen mot vilja til småbønder og de progressive. Det var ingen som klarte å få de to kampvillige gruppene til å forene seg og fortsette aksjonen. Folk utvikler seg til å bli ledere når de står midt oppi kamp. Men kampene må oppsummeres skikkelig, så ikke samme feil blir gjort gang på gang. Årsaka til at det var få bønder til å lede kamplinja, kviler mye på at det mangla en konkret bondepolitikk. Vi trenger et bondeprogram, både langsiktige prinsipper og taktikken i bonde-laga.

Ved nye aksjoner vil noen på nytt gjøre venstrefeil av typen som dominerte feilene i Hitraaksjonen og bare kjempe for langsiktige mål. De blir dårlige ledere, mister tilliten og blir isolert etter hvert. Borgerskapet vil jubile over å kunne bruke noe sånt for å splitte aksjonen. Men andre vil bøye av for folkesnakk og bli pressa til å vise "ansvar", dvs. bli haleheng i stedet for kampstab.

Vi må lage et kampprogram, spre det i stort omfang, mot regjeringas krisepolitikk, akkurat som Lenins pamflett til de fattige på landsbygda. Jeg mener det må startes ei kampanje som kan føre fram til et bondeprogram.

Oskar.

Venstre feil bedre en høyre feil.

Det har vist seg gjennom min praksis at jeg har ment at å gå til venstre var bedre en å gå til høyre i den politiske kampen man stod oppi for øyeblikket, dette kunne være beligkamp, eller kamper i fagforeningene. Dette førte til venstre feil.

Jeg har forstått at venstre feil i politikken er mulig, men jeg har ment at det var feil som var lett å rette opp og som ikke ville få store konsekvenser, mens høyre feil var langt alvorligere.

Jeg har også ment at taktikk var langt underordna og politikken og skilt dette fra kvarandre dette er også en feil forståelse, en vulgarisering av uttrykket.

Dette har ført til at jeg har slått i alle retninger, det er en venstre feil, som kjener reaksjonen. Dette har skjedd i pressa situasjoner i større grad en ellers, jeg har ikke rykka panna og prøvd å komme fram til en riktig politisk taktikk i den konkrete situasjon. Mao sier: "Vi må slåss mot den ene sida og foren oss med den andre".

"Vi må ikke slå i alle retninger" Videre sier han: "Venstre betyr høyre i praksis. Han sier også at vi må gjøre innrømmelser. Det har jeg oppfatta som et nederlag og høyre dreining. Mine feil skyldes også at jeg har vært utålmodig ovenfor massene. Dette er også en alvorlig feil som vil føre til bråk som Mao sier. Jeg har også utvikla en tendens til å diskutere ting som jeg vet folk er uenige med meg i, isteden for å ta opp ting til diskusjon som jeg kunne få enighet på. Dette har mange ganger ført til at uenigheten ble til enighet. Dette har omgang med folk.

Jeg vil vise et eksempel er:

På min arbeidsplass har jeg ført mange diskusjoner med mine arbeidskamerater om pornografi. Da pornobålene flammte på det verste beste skjedde motsigelser. De aller fleste var i mot den harde forfølgelsen av salg av kvinne kroppen. Jeg kjørte hardt mot alle som hadde liberale holdninger til den mer aksepterte formen av porno

I diskusjon førte dette til at de med helt reaksjonært kvinne syn alierte seg med de som menete at den verste formen for porno måtte bekjempes. Jeg forstod ikke at det tjente kampen best å forene meg med de mange og isolere de reaksjonære. Dette førte til at jeg ble isolert mange ganger og det skulle vise seg å bli svært uheldig for ~~for~~ kampen mot porno på arbeidsplassen min.

En dag kom jeg inn i verkstedet, var en del arbeidskamerater opptatt med å lese pornografi. Dette hadde aldri hent før. Jeg oppfatta det som en provokasjon mot meg, gikk og reiv et blad fra en arbeidskamerat, rev det i stykker og pakka det i søppeldunken.

Resultatet lot ikke vente på seg. Ågen etter var det kommet en del plakater av nakne kvinner som var slått opp i verkstedet.

Jeg skjønnte inne5s inne at jeg hadde gjort ein stor feil, men var ikke villig til å innrømme feilen. Utgangspunkte var at her skulle det kjempes. Det viste seg sener at kommunisthatere og reaksjonære hadde fått innpass hos de folk som de ikke hadde hatt tidligere.

Jeg hadde ikke brukt metoden med å forene meg med de mange i kampen mot de få reaksjonære. Jeg hadde slått i alle retninger og taktiske innrømmelser kom i heletatt ikke på tale. Jeg hadde ikke vist tolmødighet ovenfor massene og jeg hadde gått langt foran massenes nivå.

Jeg tar alvorlig selvkritikk på mine feil og håper at dette vil gi kamerater en støtte forståelse for enhetspolitikken ovenfor de brede lag av folket og at ~~jeg~~ denne kritikken vil føre til at jeg fører en resulutt kamp mot disse feilene. Jeg har hatt og fremdeles sliter med.

Kamerat Ther

Til Fram Kamerater:

Massemøter - for de stålsatte?

Jeg vil ta for meg tre massemøter/fester i den siste tida: Massekonferansen før 1.mai, festen på 1.mai og festen 17.mai. Alle snakker om hvordan de var, samme kvelden. Men oppsummerer vi erfaringene for å gjøre arbeidet bedre neste år? Det må vi gjøre, for vi burde ikke ha råd til å gjenta dårlige ting på høyt prioriterte massemønstringer.

Massekonferansen: Møtelokalet er ypperlig, det er fint pyntet, det er stemning rundt bordene i salen. Vi sitter sammen med kjente og hører gode apeller, ser på sketsjer (som krever mye av framførelsen for å bli oppfattet i det store lokalet) og synger. Stemningen er god helt til gruppediskusjonene begynner. For gruppediskusjoner i dette lokalet med folk på alle kanter, det er tungt, det blir fort krampaktige og lite levende diskusjoner hvor de mest drevne vrenger ut av seg noen sannhetkorn. De nye og uskolerte ~~marxist~~ klarer verken å delta eller følge med. Jeg brant etter å snakke med en av de uorganiserte i gruppa, direkte og uformelt, over en kopp kaffe. Men på grunn av den store gruppe diskusjonen fikk jeg høre svært lite om hans aksjoner og meninger.

1.mai festen: Dette må kalles en progressiv kulturkveld, eller et møte men ikke en fest. For jeg vil ikke kalle noe for fest hvis det ikke er rikelig anledning til å røre på seg fritt, danse eller prate med folk, i tillegg til programmet. Det var to glimrende kulturinnslag, mer enn nok for to festmøter. Dessuten kunne de beste lysbildene blitt plukket ut og vist i storsalen for alle, og det hele ville ikke tatt lenger tid enn et kvarter. Tilsammen ble det en maratonforestilling som var slitsom for de fleste, og særlig for de som ikke er vant til møter. Det er nettopp en masse slike folk vi ønsker å få med oss, det er dem vi må tenke på først og fremst. Nye folk må få lyst til å komme igjen på slike arrangementer. Det blir ikke mindre jo mer vi får servert. Tvert i mot bør det være en grense for programmet på ca 1½ time.

17.mai: Dette var en vellykket fest etter min mening, det var godt program, det var ikke for langt, det var god tid til dans og prat. Skal vi være for alvorlige 1.mai til at det skal bli like trivelig?

Mine erfaringer med disse arrangementene kan oppsummeres slik:
- Massemønstringer av slik type må veksle mellom et konsentrert og godt program, og fritid med tilbud til folk (dans, diskusjon, bokkjøp)
Fritida kan med fordel være like kang som programmet, bare vi passer på at nye folk ikke går rundt for seg sjølv.

Kommentar til innlegget på side 23 om landsbygda.

Du tar vel kanskje litt haråt i, men vi er ikke fornøyd med antallet kamerater fra landsbygda som årar tilbake dit. Det er alt for få.

Arbeidet på landsbygda er for dårlig, men vi gjør da noe.

Forsvrig skulle vi gjerne komme i kontakt med Rasmus, for å få ideer på hvordan dette kan bedres, og siden han kjenner 50-100 med sympati til oss, bør vi få gjort noe i det distriktet.

Om arbeidet på landsbygda.

Dette er eit surt og beiskt innlegg. Dei som har lett for å bli såra og vonbrotne, bør ikkje lesa lenger.

Det gjeld arbeidet på landsbygda. Siste beretning for distriktet forkynte stolt at partiet no hadde tatt steget ut på bygda. Kva vil det seie? Vil det seie at leiinga i partiet har sett av kader i byane, der partiet er sterkare, til å arbeide på bygdene? Vil det seie at medlemmar med røter på bygdene med liv og sjel går inn for å bruke desse til å gje partiet røter der? Vil det seie at vi finn KK-seljarar utanfor Samvirkelaga i distriktet om laurdagane? Nei, og atter nei. For å ta eit eksempel. Eg har arbeid i byen og kjem såleis borti ein del kommunistar. Utan å overdrive har eg siste året i alle fall vorte mobilisert til eitt eller anna mellom 50 og 100 gonger. Vel og bra, eg treng det sikkert så bak- tung som eg er. Men samtidig veit eg at mellom 50 og 100 personar i "mitt" distrikt på landsbygda ser med sympati på oss utan at eg får tid til å besøke dei og snakke nærare om det dei kan ha interesse av. Eg forstår godt at det er meir morosamt å arbeide der ein er mange. Det gir ei kjensle av framgang å gå i tog med 1500 eller 2000 i motsetning til å samlast tre sjeler i eit falma losjelokale. Men så skjer da og det same på nytt og på nytt. Ein aksjon dukkar opp, AKP skal støtte, KK skal dekke. Dei bolde kommunistar dukkar opp, men finn ingen av sine egne. Så må dei som så mange gonger før operere frå utsida. Skrive på lykke og fromme og samarbeide med borgarlege demokratar så godt det let seg gjera. I mangel av noe betre, seier du. Ja vel, men skal det alltid bli slik. Skulle ikkje vi, kjære kameratar, gjera revolusjon i dette lande? Langt fram, seier du. Ja du har rett, langt langt fram. Ingen revolusjon i vår tid, så lenge partiet ikkje bair ei kraft på landsbygda. Og *skulle det bli folkekrig mot supermakten for revolusjonen, blir vel ikkje saka betre, men heller verre.* I byen treffer eg rett ofte folk som har ei merkeleg plage. Dei får ikkje fred for desse AKP-arane. Masar støtt om KK, studiesirkel og sommarleir. Bra, progressive folk, arkitektar, lærarar, ja til og med ein og annan sjåfør som ikkje får fred for AKP. Men i grendene oppgjennom dalane får folket fred. Så lenge dei ikkje forvillar seg på Nordre eller oppi Singsakerbakken på kaffebesøk, så får dei fred. Og borgarskapet kan sova godt og leva lenge i landet.

Rasmus.